

Acolo e Walhalla mea

Motto:

“Raiul meu beteag/De pe alt meleag/cât îmi ești de drag/Nu știu cum”

(Ș.Foarță, A.Ujica, Phoenix-Mica Țiganiadă)

“Frumos se ducea anul, frumos anul venea”

“A-co-looo este țara-aaa mea /și neamul meu, cel române-eesc...acolo eu să mor aș vreeaa/ acolooo vrea-a-a-au eu să trăiesc” îmi suna în urechile și în inima curate de copil, la Jurnal, înainte de filmul Comoara din Lacul de Argint (azi Croația) Winettou. Eram la Sala Palatului. Fundalul sonor era cântat de Tudor Gheorghe, care era tânăr, iar documentarul era filmat din avion pe Valea Dâmboviței și a Dâmbovicioarei, cu brazi, stânci, munți, ape. La păstrăvi nu mergeam, dar am mers imediat după, cu pile mari, la Paul Decei, și zile putine în ‘zona protejată’ (adică a ‘Partidului’). Erau păstrăvi, erau și paznici silvicultori, și braconieri, erau și țărani era și fauna, era și România. Pe atunci nu știam ce meserie sau ce prieteni voi avea, cât și cum voi trai, când îmi vor muri părințiiDar îmi era clar, ca unui copil necopt ce eram, ca țara aceea cu izvoarele, cerul, pădurile, cerbii și păstrăvii ei din munte vor dura pentru totdeauna. Vorba zen, despre rețeta fericirii: întâi moare bunicul, apoi tatal, apoi fiul...rău e să fie alta ordinea. Eu voi crește și voi pați una sau alta, dar vara mă voi duce la munte să prind păstrăvi. Voi trăi mult sau puțin, rau sau...bine, dar în România care va fi veșnică, cu munții și apele ei, așa cum e de la daci încoace. Și, precum copilul / adolescentul cu orizontul de așteptare Pepsi, blugi, un vinil cu rock de afară, citeam și eu Vaillant/ Pif cu Ragnar, vikingul danez, sau Miturile și legende scandinave, din Biblioteca Pentru Toți. Nu credeam ca voi ajunge vreodată prin cețurile nordice, bătute de Odin sau de Thor. De fapt, eram sigur că, datorită dosarului rudelor mai mari, NU voi ajunge vreodată pe acolo...darămite să pescuiesc.

Anii (vreo 45) au trecut. Faza cu moartea bunicului și a tatălui au curs în curgerea lumii. Urma ca, îmbătrânind, să realizez eu ca cele veșnice există nu numai Aici, ci și Dincolo, iar țara să trăiască pentru copiii și nepoții ei, dacă nu ai mei... Greșit. Într-o [parte de] lume sucită, întoarsă pe dos, țara “mea”, cu pești cu tot, a ajuns altora, în a căror administrare a sărăcit, a îmbătrânit prematur, s-a subțiat, și-a pierdut puterile și este pe moarte, în trup și – vai!-în suflet, înaintea mea, un boț de humă din București. Am ajuns la vârsta la care se întrevăd retragea din activitate, și chiar umbrele de pe Veșnicile Plaiuri ale Pescuitului pentru câțiva dintre cei pe care i-am cunoscut (Gabi Nedelcu, Jaques Krasnovski, Paul Decei, Cornelius Nicolescu). Iar eu, nevrednicul, ultimele (cele mai recente) vacanțe de pescuit la păstrăvi nu le mai petrec într-o țara care nu există decât pe bucați, oaze, din care cea cu păstrăvi garantați nu are nimic românesc în ea. Ci în alta, cea din visurile copilăriei mele, Scandinavia, zisă și Suedia, zisă și Norvegia, zisă și Laponia, oricum odată ajuns acolo, nu mai contează. Ținut care supraviețuiește nu numai oamenilor locului, ci și oaspeților. Întâmplător sau nu, aici am ajuns alături de alții...români. Da, am fost și anul acesta cu Marin Roteliuc și alți conaționali de pe aici, iarăși neîntâmplător, oameni născuți, crescuți, sau legați de munte.

Odată, m-am pierdut in munți...

Întâi am încercat în Norvegia, la locația verificată Gjefsjoen și în perioada de timp recomandată, iunie, înaintea solstițiului, când practic ai 24 ore/zi lumină. În 2014, Nordul a zis pas. Lumina ca lumina, dar am avut 24 ore/zi vreme rece, ploaie, vant. Proportii variabile, dar mereu măcar 2 din 3. Meteorologic vorbind, s-a putut pescui relativ comod doar pe lacul mare, cel principal. Aici rezultatele au fost variabile, de la foarte bun la onorabil. Constant foarte bine, cantitativ și dimensional, la toate cele trei specii (lipan, păstrăv fario, păstrăv fântânel) a prins doar Gabi Horga, Salmo Claus...mih, pardon, Mos Craciun. Cum și de ce, [poate] vă spune el, când și dacă treceți pe la Drill.

Eu am ținut aproape de Marin și de grupul lui (Petrus, Bogdan-“Sole”, Costi) din Uricani, județul Hunedoara, Germania. Că așa au ajuns prieteni românii din 3 țări și multe zări. Am încercat pe râul din “apropierea” cabanelor, pe lacul principal și, când ne-a permis vremea, în lacurile ‘alpine’, adică puțin mai sus și mult mai expuse intemperiilor. Pe “Râul Vieții”, cel cu cascadele, am ciugulit ceva păstrăvi mici în apropiere, ceva mai mari, mai departe. Am admirat o turmă de reni și am văzut primul elan în carne și oase. Pe lacul principal, pescuibil doar din barcă, noi am prins-destul de chinuit- la trenă, la linguri sau woblere roșu fluo. Si ceilalți, exceptând pe Gabi, cum am zis, au avut rezultate inconstante.

Așa că urmatoarea “zi” am plecat cu barca la alt loc bun pe lacul mare...n-am prins...am tras barca la mal și am intrat pe un râu, absolut superb....iar n-am prins ... nici n-am vazut. Deși eram 5 pescari, din care trei buniceși. Și atunci Marin are o idee. După ce ne întreabă...hmm...democratic, dacă și cine anume se întoarce la cabană cu barca, (cum era de așteptat, nimeni) ne propune zambind subțire un lac bun, destul de...aproape...și dă-i și mergi. Și mergi și dă-i. Și iar mergi. Bogdan, om al Retezatului, cu harta în buzunar, se prinde primul de surpriză: Marine, tu nu cumva ne duci la lacul cu păstrăvi verzi? Ba da. Marele Lac al păstrăvilor Verzi. (Saekiejaure). Ascuns între cei mai înalți munți ai locului (900-1200metri altitudine)...niște cușme de piatră, imaginați-vă trei Măguri ale Codlei, dar doar stâncă, licheni, iarbă, zăpadă. Sau priviți foto. Ei, acum nu prea mai era loc de întors, de despartit echipa.

Convenim să mergem împreună într-acolo, având șansa să ne întoarcem pe un drum mai “scurt”, dacă apa mică ne va permite traversarea. Din când în când, întâlnind firul principal al apei, mai pescuim. Subțire. O singură prezentare, o captură, la mine. A luat loc în traistă, lângă lipanul primit la plecare de la Gabi Horga, plata pt. “service-“ul motor barcă, făcut de Marin. Și mergi și mergi și mergi. Non multam, sed multum. 10 km nu păreau chiar mult, dar terenul mlaștinos, presărat cu bolovani, pâraie și alte “covoare persane” (mușchi mișcator) solicita atenție la fiecare pas, deci nu era foarte relaxant. Mergeam în față, tot vedeam câte o caldare glaciara, dar aici totul era cu o pantă foarte mică, deci dura până ajungeai la alt orizont și alt orizont, urcând către lac. Reperele erau clare, munții de stâncă rotunjită, dar aveam mult de mers până departe. Petrus tot spunea că păstrăvii ăceia mulți și mari și verzi de la lacul la care trebuia să ajungem poate nu erau păstrăvi verzi, poate erau cai...sau reni...verzi...Că pereți de piatra aveam, slavă Domnului...Eeh, după vreo 6 ore, pe la miezul “noptii”, începe să se vada lacul, emisarul (lat și mlaștinos)...dar se vedeau și urmele de frig, umezeala, foame, speranțe pierdute...toate se agațau de malul la care năzuim să ajungem. Ne ghida un bun gard de pari și de plasă de sârma... Cu experiența de oameni încărunțiți pe munte, cei din spate au luat un par d’asta, bun de foc. Eu am plecat în față, să văd dacă găsesc ceva uscături...Erau și nu erau, în mod ciudat în umezeala aceea mai găseai câte o putreziciune de jneapăn, vreun vreasc, vrei tufă....dar pe vânt tare, ploaie

și umezeală a fost greu să le aprindem, deși aveam chibrituri . Iar la Marin, chiar butelie de primus; aceasta însă nu putea fi pusă orizontal, căci flacarile veneau către ea...și o miniexplozie la 6 ore de cabană și fără semnal era absolut de nedorit.....Noroc cu Bogdan , care a suflat , și a suflat, și a suflat...și a aprins focul, consființându-și statutul de ranger (în Retezat).

Gardul la care ne tot fugeau ochii era alcătuit dintr-un lung șir de pari la vreo 2m lungime și bine strunjiți la vreo 12 cm diametru, cu o plasă serioasă de sârmă. Asta înseamnă că uneori, prin acele pustietăți, trec și niște oameni și fac anumite lucrări cu anume scopuri. Marin zicea că ar fi pentru turmele de reni, eu când ma uit acum pe harta , o văd cam aproape de granița dintre Norvegia și Suedia. În orice caz, foarte buni și foarte utili vreo 4 dintre ei; din cei vreo 1000 sper că nu s-a observat lipsa... În fine, adică un par , primul, luat la cârcă cu 1 km înainte, era căzut pe bune, alți trei, de la sfârșitul gardului în lac, au fost ajutați să cadă de forța chibzuită a lui Bogdan. Mai greu a fost cu scos-ul sârmei din scoabe, noroc cu cleștele meu de cârlige. Și așa păreau în plus pe frigul ăla de +(3-4) grade Celsius ,vânt și ploaie... Cică , în cazuri serioase, Legea nescrisă a Nordului este înțelegătoare cu pagubele (materiale) colaterale...dacă tu însuși îți salvezi pielea și nu îi încurci pe alții...

După ce bătrânii în ale muntelui ne-au făcut focul, au plecat . Bogdan, la pescuit, Marin, la o părere de căsuță/adăpost, căutând vreo scândură, vreo barcă, vre-un ceva de trecut apa pentru a ajunge la malul cu "drumul scurt". Marin s-a udat serios , vâslind cu scandura lângă malul stâncos, bătut de vânt și de valuri . Deci a venit la foc , fără barcă sau scândură și privea mai înțelegător o variantă " rapidă" de întoarcere. Bogdan, în ceață ,în frigul și în lacul cu substrat vizibil doar de pietrele lucioase, fără un mușchi, fără o vietate, într-un golfuleț mai ferit de vânt, are o urmărire...insistă și îl prinde ; păstrăv mărișor (0,7-0.8 kg) ce în lumina aia ireală, de crepuscul nesfârșit, părea verzui gălbui.

Atmosfera era ciudată bine. Nu ne-am pierdut în spațiu, am știut (în fine, inițial unii dintre noi înaintea celorlalți) mereu unde suntem. Nici în timp, aveam mobile- fara semnal- la noi. Cred că a fost altă coordonată, mai tainică, scoțând capul din 'string" în cețurile Nordului, în centrul unui Triunghi magic din gorgani de piatră , imemoriali, ce și pe Google Earth , tot păreau aduși de pe altă planetă.

Nu era nici noapte nici zi, nici vara nici iarna, nici ploaie nici ninsoare, ceva între nori și ceață, vânt și umiditate, iar cușmele rotunde de piatră se pierdeau în apă...aer , ploaie, lacNici frig să degerăm, dar nici comod, nici uzi de tot, dar nici uscați, nici morți de foame, dar departe de a fi sătui, nici cu provizii suficiente, dar nici cu traista chiar goală, eram cam ca fata pescarului cu plasa pe ea, nici îmbrăcată nici dezbracată, nici nevastă , nici...în fine....nu ne ardea (la propriu) de astea. Eram undeva între cer și pământ și eu unul aveam senzația intensă , ascuțită de foame și frig, că nu numai la propriu... În "Nopti de Sânziene", pe meleaguri mai calde, Sadoveanu spune că, la ceas de Solstițiu, dobitoacele vorbesc și Portile către Ceea Lume se deschid.....Nu știu ce a vrut să ne spună singurul păstrăv prins de Bogdan , asomat și spintecat, din care a ieșit, în amurgul alipit zorilor din miez de noapte, un 'simbiot' , un Alien , un " The Thing", o ciudățenie lungă, decolorată și semidigerată... Ditamai ghizii își dădeau cu presupusul cum că ar fi păstrăv...eu știam, dar n-avem curajul să spun.... era arătarea venită din paginile lui Ștefan Stroe , " A pescui pește" : o "creatura buboasă și neagră", prinsă în Bistrița Moldovei de Sus și pierdută în carte. Erau întâmplări din alte vremi și alte locuri, nemurite în scris și apoi, prin magia Mid Sommar-ul și a Sânzienelor, la cumpăna zilei și a anului, prin portalul unui Triunghi al Munților de pe alt tărâm ai Nordului, făcând drumul invers, din Poveste în realitate(?), să traiască din nou, prin noi.

“ Dealtfel, nici acum nu știu: au spus unii că ar fi fost cu puțință să fie somn pitic-pitic, pe d..cul! –au spus alții că nu încapă nici o îndoială și că gușter de apa-cum o fi aia - a fost, dar ce pot înțelege ei, care aflau din gazetă ca plouă la munte, din toate câte s-au petrecut (mai cu seamă în suflete și în sunetul lor cel mai de taină) sub cerul din ziua aceea, strâns tot într-un presupus mihalț ?” (Ștefan Stroe, CERUL DIN ZIUA ACEEA)

O bucățică de omenie , de Românie, de meserie, a lui Bogdan și a lui Marin ,de foc ca al primilor oameni , au basculat clipa de eternitate stranie către viață... de cabană. Iar păstrăviorul meu și lipanul lui Gabi Horga, s-au făcut excelent pe piatra încinsă și s-au putut împărți cu folos, cam ca în vremurile biblice , la 5 oameni . Ușcați bine pentru o oră două și cu foamea amăgită , eram pregătiți /nevoiți să ne întoarcem. Nu puteam să traversăm, că era apa mare și n-aveam toți șoldare, nu puteam să ocolim lacul (alți 10 km)...vorba cântecului, auzit de mine prima oară la Pietrele, Retezat; din nou straniu, întâi auzit în munții de acasă , mult mai apoi, trăit la o margine de lume: ”să te duci... inainteee .. nu ai undeeee ,o-o-oh, săă te-n-torci... înapoi, și-a rămaas...”

Deci da, înapoi –alte 5-6 ore-printru bolovani, mlaștini , albi de râuri, păduri, turbării și pašuni, cu o pauză de supă cafea salam . Da, par multe, dar ăsta nu era bufet suedez, era norvegian , că erau 6 plicuri de supă, și salam cam 100 de grame la 3 oameni solizi și doi mai subțirei. Apoi finalul, încă ½ oră cu barca și încă 0.8 km la deal până la **cabane**.

Lacul lelelor

După un somn și o odihnă cât cuprinde (la unii cred că a sărit de 12 cu 24 ore) , Marin a propus să mergem la un lac unde și debutanții vor prinde garantat. Profitând de o fereastră de vreme mai îngăduitoare, am făcut o expediție, gândită pentru novicii în ale spinning-ului , la Angeltonna, lacul Îngerilor. Deși după vreme și cum s-a ‘ascuns’ de noi până l-am dibuit, eu i-aș zice mai degrabă Lacul lelelor, ca tot era vremea lor...

Un lac cam cu... toane...de vânt și ploaie...e lacul botezat româneste ca lacul ‘cu păstrăvi mici’ sau ‘cu păstrăvi mulți’. S-au prins mulți aici într-adevăr, nu neapărat mici în condițiile astea, de valuri mari, pe lac puțin adânc.. De aici țin minte însă focul cu slană și ceapă coapte, fără de care greu am fi făcut față vântului și ploii. Iar Costi și-a făcut botezul la propriu, cu multă apă pe el, mulți păstrăvi în cârlig și mai puțini în traistă, stând în ‘șoldare’, la 5 m de mal, în apa cu valuri , pe bolovani.A prins bine de tot, că nu se mai lăsa dus. El, Bogdan și Petrus au plecat când au pierdut, în pietre sau pești , nălucile prinzătoare, că eu eram demobilizat de vremea neprietenosă. Probabil că anii, cam cât kilogramele (undeva între 57 și 60) imi spuneau că locul meu nu [mai] e pe acolo...

Trofeul de dincolo de negură

Frigul, ploaia, vântul , logistica imperfectă (adică insuficiente motoare bune la bărci), ne-au făcut (cu unanimitate de voturi, stimabililor) să luăm decizia cu 2-3 zile mai devreme ; la vale, 2 lacuri mai jos, în Suedia, pe lac Torron, locația Edevik. Și aici e un lac mare, ceva bărci, multe lacuri mici și vreo două râuri, mai mari, mai peștoase, mai accesibile. Printr-un mare “noroc” (eu cred că era vremea neprietenoasă) locația se eliberase de precedentii pescari. Noi eram mai puțini cu 4 oameni, iar spațiile, tot așa, nesfârșite. Aici am prins înca-sa fie ce câte? Să fie câte? Nu pot număra zilele , pentru că nu existau nopți, deci încă niște ieșiri , conform bioritmului fiecărei echipe...Cei care am ramas am prins. Bogdan si Costi pastravi mari in râu și au scăpat în lac, Marin, baietii lui și Luca , mai mult în lacuri, iar Petrus , decanul , a prins mai ales și mai ales un bulz la cabana, mai bun ca acela de la mama lui...A fost al doilea bulz adevărat mâncat de mine, primul fiind la Tărtărau, în anii '70, cand nu exista lac Oașa, dar exista Frumoasa...râul..și Țara...

Da, da , da și eu mi-am depășit recordul la păstrăv de lac. Dând la o vărsare de râu, unde mi-a spus Marin , am prins o păstravoaică de 3,660kg (cântărită a doua zi), la un Mepps Cycloops alb, No 0, personalizat cu ac-muscă legată de mine în loc de ancoră. Sunt destul de mândru, pentru că am avut mono 0,20 si o lansetă telescopică 2,40m ultralight, cam fără pretenții. Eram pe stânci și erau valuri mărișoare , iar minciogul de muscar era absolut inutil. Vrând nevrând l-am obosit la epuizare, (prima oară in 3 ani când imi dă un păstrăv așa mare); era absolut neeliberabil și să fi vrut.

Dar și pe noi toți ne-a prins vremeuiala cu zăpadă în ziua plecării. Glumeam noi, pe drumul de intoarcere, sub un cer iarași senin ..dacă ăsta e Mid sommar, mijlocul verii, cum o fi mijlocul iernii? Ultima gazdă ne-a spus că n-ar mai fi fost așa de 99 ani...(de la știrile lor, nu vă gândiți la altceva).

Cap, cap, pajură-cap

Acum , încerc să văd , 3-D, laolaltă, cei doi poli ale vacanței de pescuit 2014. Sus la lacul Îngerilor verzi , pardon, păstrăvilor verzi, cred că am întrezărit-o, prin ceață și frig, proiectată pe gurguiele de piatră din alte vremi, chiar pe Doamna Acea. De Sânziene, Mid Sommar, porțile către Mereu au devenit mai transparente . Nu pot să zic nici ca mi-au plăcut , dar nici că am voie să le uit, pentru că odată și odată , va trebui să le trec.

Jos, la Edevik, pe lacul Torron, cu bucurie și mândrie de pescar, mi-am batut recordul personal la fario, lac....ceea ce la mine acasa nu mă (mai) văd făcând-o .Și, poate, nicăieri. Pentru mine, cele două fețe de Aici și de Dincolo, din Țară și din Lume , au rămas deocamdată încremenite undeva pe la paralela , nu 45, ci 64. Pescuitul m-a ajutat să mă apropriei de ele , mai întâi în spațiu și timp, dar și să realizez că sunt frontiera Lumii Noastre. Acolo, sus, între muntii jurasici, pe malul pietros al Lacului cu păstrăvi verzi , cât oi mai trai eu și apoi limba în care las cuvintele , este Walhalla mea.